

Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2020 r. – Deutsche Telekom / Komisja**(Sprawa T-64/20)**

(2020/C 95/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Telekom (Bonn, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci C. von Köckritz, U. Soltész i M. Wirtz)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2019) 5187 final z dnia 18 lipca 2019 r. w sprawie M.8864 – VODAFONE/CERTAIN LIBERTY GLOBAL ASSETS;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Komisja naruszyła art. 2 ust. 2 i 3 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw⁽¹⁾, ponieważ zatwierdziła transakcję, której wynikiem jest pozycja dominująca połączonego podmiotu i znaczące utrudnienie skutecznej konkurencji na niemieckim rynku detalicznego dostarczania sygnału telefonicznego do budynków mieszkalnych wielorodzinnych. Wniosek Komisji, zgodnie z którym strony nie były ani rzeczywistymi (bezpośrednimi lub pośrednimi), ani potencjalnymi konkurentami przed transakcją, która wobec tego nie powodowała istotnego pogorszenia warunków konkurencji, jest obciążony oczywistymi błędami w ocenie. W szczególności Komisja nie uwzględniła niekorzystnego oddziaływania mocniejszej pozycji rynkowej połączonego podmiotu na hurtowe rynki dostarczania i nabywania kanałów telewizyjnych oraz hurtowej transmisji sygnału telewizyjnego (zwane dalej „hurtowymi rynkami telewizyjnymi”) na rynku budynków mieszkalnych wielorodzinnych.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym stwierdzenie przez Komisję, że na rynku budynków jednorodzinnych nie występuje znaczące utrudnienie skutecznej konkurencji jest również obciążone oczywistymi błędami w ocenie, w szczególności ze względu na to, że owo twierdzenie jest oparte na rzekomym braku stosunku istotnej konkurencji pomiędzy stronami transakcji. Wynikiem transakcji jest powstanie znaczącej pozycji rynkowej powodującej znaczące utrudnienie skutecznej konkurencji na rynku budynków mieszkalnych jednorodzinnych, obejmującym wyłącznie kabel i IPTV.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym wniosek Komisji dotyczący zdolności i skłonności połączonego podmiotu do wyrządzenia szkody Tele Columbus i innym dostawcom detalicznym sygnału telewizyjnego, którzy są zależni od dostarczania pośredniego sygnału telewizyjnego przez połączony podmiot, jest obciążony naruszeniami prawa i oczywistymi błędami w ocenie.
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym dokonana przez Komisję ocena niekorzystnego wpływu transakcji na hurtowe rynki telewizyjne jest niepełna i oczywiście błędna. W szczególności Komisja niesłusznie stwierdziła, że połączony podmiot nie będzie skłonny do zamykania konkurentom połączonego podmiotu dostępu do treści i że takie zamknięcie nie miałoby istotnego niekorzystnego wpływu na rynki niższego szczebla w odniesieniu do detalicznego dostarczania sygnału telewizyjnego do wielorodzinnych i jednorodzinnych budynków mieszkalnych. Komisja nie oceniła też zdolności i skłonności połączonego podmiotu do wyrządzenia szkody konkurentom na rynku niższego szczebla raczej poprzez pogorszenie warunków dostępu do treści telewizyjnych, w tym do funkcji cyfrowych (np. natychmiastowego restartu, pauzy itp.) niż poprzez całkowite zamknięcie, ze szkodą dla konsumentów.

5. Zarzut piąty, zgodnie z którym Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, uznając, że transakcja, zmieniona przez zobowiązania zaproponowane przez Vodafone, nie powoduje znaczącego utrudnienia skutecznej konkurencji na telewizyjnych rynkach hurtowych. Ponieważ zobowiązania te nie spełniają kryteriów z komunikatu Komisji w sprawie środków naprawczych i były niewystarczające, aby zapobiec znaczącemu utrudnieniu skutecznej konkurencji przez transakcję na owym rynku i na innych rynkach, decyzja Komisji zatwierdzająca te środki naprawcze narusza art. 2 ust. 3 rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. 2004, L 24, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 4 lutego 2020 r. – Hauz 1929/EUIPO – Houzz (HAUZ LONDON)

(Sprawa T-66/20)

(2020/C 95/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Hauz 1929 Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: adwokat N. Lyberis)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Houzz, Inc. (Palo Alto, Kalifornia, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie do rejestracji graficznego unijnego znaku towarowego HAUZ LONDON – zgłoszenie nr 17 593 823

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 listopada 2019 r. w sprawie R 884/2019-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie częściowej nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i drugiej strony w postępowaniu przed izbą odwoławczą kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą w tej sprawie, włączając w to także koszty poniesione w postępowaniu przed EUIPO.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-